

ZIJN LAATSTE WENS

Ander werk van Jasinda Wilder

Ik verdrink in jou
Ik verdrink in ons
Ik verdrink zonder jou

JASINDA WILDER

Zijn laatste wens

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

DEEL 1

Een liefde zoals die van Icarus

1.

Geheimhoudingsverklaring

‘Oké, meneer Bell. Ik geloof dat we hier klaar zijn.’

De verpleegkundige heeft die vreemde, unieke vorm van efficiëntie en kalme vriendelijkheid die je alleen maar kunt vinden op de oncologieafdeling. Ze houdt zich bezig met het infuus in mijn linkerarm, met de witte, draderige tape die de naald op zijn plaats houdt. Haar ogen zijn bruin, precies dezelfde kleur als de vacht van een bruine labrador. Ze is warm en zorgzaam, maar onder die zachtaardigheid van een verzorger zit het afstandelijke, ijzige gevoel van iemand wiens baan het is om mensen te zien sterven.

‘Het duurt een paar uur voordat het begint te werken, en dan moeten we u in de gaten houden voor...’

‘Weet ik,’ onderbreek ik haar. Ik klap mijn laptop open. ‘Ik heb dit al een paar keer meegemaakt.’

Ze glimlacht. ‘Natuurlijk, meneer Bell. Druk maar op de knop als u nog iets nodig heeft.’

Ik twijfel een paar tellen en zeg dan: ‘Er is wel iets.’ Vervolgens werp ik een blik op het gordijn rond mijn bed, dat niet helemaal is dichtgetrokken.

Ze snapt de hint en trekt de twee gordijnen naar elkaar toe, waarbij de metalen ringen kletteren. ‘Wat kan ik voor u doen, meneer Bell?’

Ik pak mijn schoudertas van de grond, die naast dit gedrocht van een stoel staat; een gek frankensteinachtig ding, niet bepaald een leunstoel, maar ook geen klinisch, medisch geval. Iets daartussenin. Hij is gemaakt van rubberachtig plastic of vinyl dat piept

bij de allerkleinste bewegingen en is te hard en recht om comfortabel in te zitten, maar als je de voetsteun omhoog duwt, dan word je in een bijna horizontale positie gedwongen die de zwaartekracht op de proef lijkt te stellen.

De stoel is afleidend en ik haat hem bijna net zo erg als ik de afdeling, het infuus en dit hele morbide circus haat.

In mijn tas ligt een dunne map van stevig papier. Op het label heb ik één woord in blokletters geschreven: GEHEIMHOUDINGSVERKLARING. Ik trek er een vel papier uit, waar tweeënhalve alinea's tekst op staan, met enkele regelafstand. Het is duidelijk en juridisch geschreven door mijn advocaat, gedrukt in een formeel, intimiderend lettertype. Ik geef het papier aan de verpleegkundige, die een naambordje op haar lichtgroene mouw draagt waarop staat: Tiffany Snell, VPK, Oncologie.

'Dit is een geheimhoudingsverklaring.'

Ze fronst even. 'Oké...?'

Ik praat op lage toon, maar zonder te fluisteren. Dit is alleen voor haar oren bedoeld. 'Ik ben hier alleen, zoals u vast wel hebt gemerkt.'

'Ja. Dat is de reden waarom uw observatieperiode zo lang is.'

'Dat weet ik.'

Ik haal een pen uit mijn tas. Het is een mooie, zwaar en van metaal, waar je fijn op kunt klikken, met op de zijkant mijn naam gedrukt, Adrian Bell, en mijn logo, een wapenschild met mijn monogram. Het logo is voor de meeste mensen bekend; het is namelijk te zien op de titelpagina van mijn boeken en op mijn website, en het verschijnt in een dure animatie als het logo van een productiebedrijf bij de aftiteling van mijn boekverfilmingen. Ik tik met de pen op de geheimhoudingsverklaring.

'Hierin staat dat u aan níemand vertelt dat ik hier was, laat staan waarom. Ik betaal met contant geld voor deze behandelingen, zodat er geen papierwerk van verzekeringen bij komt kijken.'

Ze fronst weer terwijl ze het leest. 'Mag ik vragen waarom dit een geheim is?'

'Ik heb zo mijn redenen,' zeg ik. 'Verder wil ik graag dat ú al-

les doet wat er nog met mijn infuus moet gebeuren, inclusief de observatie en mijn eventuele ontslag. Oké? Dat betekent dat maar één iemand het formulier moet ondertekenen.’ Ik tik weer op de geheimhoudingsverklaring.

‘En als ik niet teken?’ Ze zegt het niet uitdagend, het is gewoon een... simpele vraag.

Ik glimlach. ‘Tiffany... Mevrouw Snell. Moet ik dat echt uitleggen? U weet wie ik ben. Ik wil niet dat dit naar buiten komt. Dat is alles. Ik bescherm mijn privacy.’

Ze ademt zachtjes uit – geen zucht, maar eerder een bedachtzame ademhaling. ‘En uw vrouw? Waarom is zij niet hier?’

Het kost me al mijn wilskracht om niet ineen te krimpen bij die vraag. ‘Daar geef ik geen antwoord op, mevrouw Snell. Kunt u dit alstublieft gewoon ondertekenen? Het betekent dat u aan niemand vertelt dat ik hier was. Als een collega ernaar vraagt, zeg dan gewoon dat u er niet over kunt praten. Maak er geen probleem van, gewoon... dat u er niet over kunt praten. Dat is alles.’ Ik ben even stil en glimlach weer. ‘Helpt het om te vertellen dat ik jaarlijks een donatie aan dit ziekenhuis doe?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Niet echt. Ik ben gewoon een verpleegkundige.’ Nog zo’n bedachtzame zucht. ‘Meneer Bell, ik zal uw verklaring ondertekenen. Maar ik moet wel zeggen dat het niet eerlijk is om dit geheim te houden.’ Haar warme, bruine ogen verraden voor een kort moment het verdriet dat ze normaal gesproken verborgen houdt. ‘Ik heb natuurlijk uw medische dossier gelezen. Wat u doormaakt, dat is... dat is niet...’

‘Ik heb geen hoge overlevingskansen,’ maak ik haar zin af. ‘Dat weet ik.’

‘Om dit voor uw vrouw verborgen te houden, meneer Bell...’

‘Adrian.’

‘Dat is echt, echt oneerlijk van je, Adrian. Je doet haar hier geen plezier mee. Ik weet natuurlijk niks af van je huwelijk, maar als ze van je houdt...’

Ik adem beverig uit en onderbreek haar. ‘Dat doet ze, Tiffany. Meer dan ik verdien. Meer dan... Meer dan misschien gezond is.’

‘Dus waarom...’

‘Ik heb zo mijn redenen,’ zeg ik weer. Ik glimlach nu niet. Ik frons op zo’n manier die zegt dat dit gesprek voorbij is. ‘Het is niet eerlijk van me, dat weet ik. Geloof me, dat weet ik. Maar het is ook niet eerlijk dat ik dit heb. Dat ik hier ben. Het is niet eerlijk dat ik zo veel voor deze behandeling moet betalen. Wat is er niet eerlijk in jouw leven, Tiffany? Vast heel veel. Eerlijkheid is een mythe. Eerlijkheid bestaat niet.’

Ze staart me zonder terug te deinzen aan, waarna ze de pen van me aanneemt. Ze ondertekent de geheimhoudingsverklaring in een haastige krabbel. De datum ernaast. Dan geeft ze me de pen terug.

‘Hou maar.’

Een flauw lachje trekt om haar lippen. ‘Ik heb al je boeken gelezen, weet je. Ik heb ervan genoten. Ze geven me het gevoel alsof ik weer in de liefde kan geloven.’ Ze gebaart met de pen. ‘Bedankt.’

‘Als je toevallig een boek bij je hebt, dan wil ik hem wel signeren voor je.’

Ze bijt op haar lip. ‘Ik heb er een bij me.’

‘Neem maar mee als je weer bij me komt kijken.’

Ze knikt, haakt de pen aan de V-hals van haar uniform en glimlacht weer naar me. Dan is ze weg.

Je vangt meer vliegen met honing dan met azijn, zei mijn moeder altijd.

Ik voer het wachtwoord in op mijn laptop. Er is wifi, dus ik zou mijn e-mail moeten checken, maar dat doe ik niet. In plaats daarvan zet ik de wifi zelfs uit, zodat ik niet word afgeleid door het geluid van binnenkomende mails. Ik haal mijn draadloze oortjes uit mijn tas en zet op mijn telefoon Rostropovich aan.

Ik open mijn manuscript. Dan sluit ik mijn ogen, haal diep adem, hou die even vast en laat hem dan weer los. Dat herhaal ik vier keer. Mentaal duw ik de mist van de chemo weg, de druk van het infuus, het gepiep van de monitors die het aangeven zodra een zak leeg is, het statische geluid als er iets wordt omgeroepen zo nu en dan, het gepiep van sneakers en het gemompel van gesprekken.

Ik duw alles weg. En ik vind mijn flow.

Daar is hij, onder het oppervlak. Hij is er altijd, altijd al geweest. Zoals Louis L'Amour ooit zei, zou ik midden in Sunset Boulevard kunnen zitten met een typemachine op mijn schoot, en zodra ik in de flow zit, valt niets me op behalve de woorden op de pagina.

Met het verhaal waar ik nu mee bezig ben, gaat het lastiger. Het kost meer moeite om erin te verdwijnen, meer mentale oefeningen om in de flow te raken. Ik moet de juiste balans vinden, de juiste emoties, terwijl ik nog steeds de objectieve verteller blijf.

Het verhaal is persoonlijk. Meer dan alle andere boeken die ik in mijn carrière heb geschreven. Dit verhaal... het vraagt meer van me.

En ik moet het perfect zien te krijgen.

Ik schrijf het voor één iemand. Nou, voor twee mensen, maar eigenlijk maar één. Voor haar.

Mijn liefde. Mijn Nadia.

2.

Intensive care

‘Laten we epinefrine toedienen... Wat is zijn bloeddruk?’

‘Bovendruk tachtig, onderdruk vijftig, en zakt steeds meer.’

‘Medicatie?’

‘De ambulancebroeders zeiden dat de familie geen Engels sprak en we hebben geen dossier over hem, dus dat is onbekend.’ Ik kijk nog een keer naar zijn gegevens, maar er staat niets wat ons kan helpen.

De patiënt is een man, in de veertig. Luis Hermano. Eerder deze week werd hij naar de spoedeisende hulp gebracht met een hartaanval, waarvan hij op de ic waar ik werk aan het herstellen was... en nu lijdt hij aan een onverwachte anafylactische shock. Hij spreekt geen Engels, heeft geen verzekering en we hebben geen medisch dossier van hem... En hij is ook nog bewusteloos en reageert niet.

De behandelend arts, dokter Wilson, en twee andere verpleegkundigen, Lydia en Sally, zijn erbij, en we doorlopen het proces om de patiënt in leven te houden. Hij stabiliseert iets. Nu moeten we er alleen nog achter zien te komen wat de oorzaak hiervan was. We nemen de medicatielijst door die tijdens de operatie en zijn herstel is gebruikt en proberen te bepalen of hij misschien iets slikt wat de shock kan hebben veroorzaakt. Tegen de tijd dat we daarmee klaar zijn, wordt dokter Wilson opgeroepen naar een andere kamer en gaat mijn timer af omdat het tijd is om bij meneer Renfro in kamer 213 te kijken, die om het uur of om de twee uur moet lopen. Daarna heeft mevrouw Lasseter in kamer 215 nog een dosis

pijnstillers nodig om comfortabel te blijven. Tegen de tijd dat ik mijn ronde heb gedaan, alle medicatie heb toegediend, patiënten heb omgedraaid, vitale functies heb gemeten en mijn checklist heb afgewerkt, hoor ik eigenlijk al een uur klaar te zijn met werken. Toch heb ik nóg een uur te gaan om alles af te ronden. En ik ben al sinds zes uur vanochtend bezig, heb mijn avondeten niet op door meneer Hermano, die in anafylactische shock raakte, en vanwege een John Doe, die in coma lag en in kamer 219 schreeuwend wakker werd terwijl ik bij Renfro zat.

Eindelijk meld ik me af voor de dag, trek ik mijn hoody aan en slinger ik mijn tas over mijn schouder, waarna ik gedag zwaai naar dokter Wilson, Sally en de rest en me richting de lift begeef. Daar sta ik te wachten als ik plotseling dokter Wilsons voetstappen achter me hoor.

‘Nadia.’

De liftdeuren gaan open, maar ik hoor het nieuws al in dokter Wilsons stem voordat ik me heb omgedraaid. Ik wil me niet om-draaien. Echt niet. Maar ik doe het toch. Wilsons gezicht staat strak en gespannen.

‘Meneer Hermano?’

Hij knikt, en ik vraag me af of zijn baard nog witter is dan vanochtend. ‘Hij kreeg een hartstilstand toen jij bij mevrouw Lasseter was.’

‘Maar je hebt me niet opgeroepen?’

‘Er was niet genoeg tijd. Ik geloof dat de stent niet werkte. Ik weet het niet. Het was al te laat tegen de tijd dat ik er zelf bij was. Ik wilde het je laten weten.’

‘Bedankt.’

‘Goed werk vandaag, Nadia.’ Hij twijfelt.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Je hebt vandaag een dubbele dienst gedraaid.’

‘Ja.’

‘En gisteren ook.’

‘Ja.’

‘En je bent voor morgen ook twee keer ingeroosterd.’

‘Adrian is er niet.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik werk liever dan dat ik alleen thuis zit.’

‘Dat snap ik, echt waar, maar... Je moet er wel bij blijven met je hoofd. Je bent mijn beste verpleegkundige en als jij een burn-out krijgt, heb ik een probleem. Wie gaat dan jouw plek innemen? Lydia? Sally?’

We weten allebei dat Lydia en Sally niet geschikt zijn voor de ic, niet permanent tenminste. Ze zijn allebei geweldig in hun werk, maar Lydia hoort thuis op een plek als de verloskundeafdeling en Sally is gewoon te lief en onschuldig voor dit werk. De intensive care is meedogenloos. Je moet zorgzaam zijn, heel erg zorgzaam, maar je moet ook een deel van jezelf voor alles afschermen. Je moet alles hier kunnen achterlaten zodra je dienst erop zit. Sally neemt het mee naar huis, dat weet ik zeker.

‘Ik krijg geen burn-out. Ik beloof het.’

Hij zucht alleen maar. ‘Maar toch. Ik laat Lacey de tweede helft van je dienst morgen overnemen. Ik wil niet dat mijn beste verpleegkundige drie dubbele diensten achter elkaar draait terwijl we niet eens een personeelstekort hebben.’

‘Alan...’

‘Nee.’ Zijn pieper gaat af, die aan de binnenkant van het heupzakje van zijn broek hangt, en hij houdt hem in de lucht om ernaar te kijken. ‘Jij werkt de ochtend, dan ga je naar huis en neem je een glas wijn bij je lunch, en daarna ga je... Ik weet het niet. Ga lekker wandelen. Kijk Netflix. Wat dan ook. Neem gewoon een paar uur rust, Nadia. Ik zie je donderdag. Ik moet gaan.’

Ik haat het om tijd vrij te hebben.

Dan word ik gespannen. Begin ik me te vervelen. Vooral als Adrian op reis is.

Sinds mijn tienertijd werk ik al belachelijk veel uren: fulltime na school en een tweede baantje in het weekend, zodat ik kon sparen voor mijn eerste auto. Daarna werkte ik fulltime naast mijn studie verpleegkunde. Zodra ik was afgestudeerd begon ik minimaal zestig uur per week te werken, om Adrian te ondersteunen terwijl hij zijn schrijfcarrière van de grond probeerde te krijgen. En nu...

is het een gewoonte geworden. Een levensstijl.

Ik druk weer op de liftknop en stap erin. De afdaling naar de parkeergarage duurt niet lang, maar het lopen naar mijn auto wel. Het is na middernacht en mijn ogen branden. Ik ben moe op een manier waardoor de randen van je zicht wazig worden, en de tijd steeds langzamer lijkt te gaan, stroopachtig, en dan weer heel snel. Het lijkt haast tien minuten te duren om in mijn A5 te stappen, mijn tas naast me neer te zetten, mijn gordel om te doen en de motor te starten... Dan knipper ik en ben ik ineens bijna thuis, terwijl ik me niks van de autorit kan herinneren. Vervolgens wacht ik een eeuwigheid op een rood stoplicht, op een leeg, donker kruispunt waar de winkels dicht zijn en de straten nat van een korte regenbui. De gloed van de verkeerslichten glinstert rood en groen op het asfalt.

De radio staat uit. Na zo veel handelingen en chaos geniet ik van de stilte in het warme interieur van mijn auto, van de geur van leer en lavendel, afkomstig van het gedroogde bosje dat aan mijn achteruitkijkspiegel hangt.

Dan ben ik thuis en rij ik de lange, steile oprit op. Bovenaan stop ik en wacht ik totdat de garagedeur opengaat. Thuis betekent voor mij een koloniaal huis van twee verdiepingen van rode stenen, witte Ionische zuilen langs de grote, witte voordeur in Franse stijl en witte luiken. Aan elke kant staan perfect vierkante struiken onder de ramen, met kleurrijke, langbloeiende planten ervoor, waar ze genoeg licht krijgen, en een kaarsrecht stenen pad naar de veranda. Een paar brede garagedeuren van wit hout, met smeedijzeren balken in de vorm van een x voor elke deur. Nepgaslantaarns staan in de hoeken van het terrein, aan elke kant van het pad en de oprit, die verwelkomend flikkeren.

Ook al is het een McMansion, en een van vele in deze straat: het is wel mijn thuis en ik ben er gek op. Het is het eerste en enige huis dat Adrian en ik samen hebben gekocht, en wat mij betreft ook het laatste. Elke dag rij ik de oprit op en terwijl ik wacht tot de garagedeuren langzaam opengaan, staar ik naar mijn huis en word ik warm vanbinnen.

Ik parkeer de auto, zet de motor af en duw mijn portier open. Dan sta ik naast mijn kleine, rode cabrio en kijk ik naar de lege plek ernaast, waar Adrians auto hoort te staan.

Daarachter ligt onze opslag – een verzameling van mountainbikes, kajakken, supboards, fietspompen en extra banden en peddels – en een kast vol met allerlei spullen, van het soort dat een mens nu eenmaal verzamelt in zijn leven.

Het is lang geleden dat Adrian en ik daar iets van hebben gebruikt.

Jaren, zelfs.

Ik sluit de deur van mijn auto en luister naar de motor, die tikt terwijl hij afkoelt. En eindelijk verzamel ik de moed om naar binnen te gaan, precies op het moment dat het licht van de garagedeur automatisch uitgaat en de plek in duisternis wordt gehuld. Het is stil en donker in huis. Ik doe het licht in de keuken aan, een kleine bron van geelgloeiend licht dat op het marmeren aanrecht en de roestvrijstalen apparaten valt.

Groene cijfers op de oven: 00:47.

Ik heb honger. Maar het vergt te veel energie om iets te koken. Zelfs een proteïneereep openscheuren, of wat popcorn in de magnetron gooien, of restjes opwarmen. Alles is te zwaar. Ik gooi mijn tas op het keukeneiland en haal mijn telefoon eruit voordat ik mijn hoody uitdoe en bij mijn tas achterlaat. Ik moet toch over minder dan zes uur weer werken. Het heeft geen zin om ze op te ruimen. Ik loop naar boven. Mijn voetstappen schuifelen luid over het tapijt en als ik de deur van mijn slaapkamer opendoe, schrik ik van de plotselinge flits elektriciteit, fel en blauwwit in de donkere gang. Soms, als ik het niet vergeet, laat ik de tv in onze slaapkamer aan staan, zodat ik toch een soort welkom heb.

Ik heb vanochtend het bed niet opgemaakt en maar één kant is slordig, beslapen. Adrian is al de hele week weg voor een onderzoek aan de Oostkust. Ook al ben ik doodop, ik dwing mezelf toch om langs het bed heen te lopen. Ik moet douchen en de dag van me af wassen. Ik trek mijn uniform uit en leg het over de grote houten kist aan het voeteneinde van ons bed – voor morgen. Mijn

sportbeha, ondergoed en sokken gaan in de wasmand. Dan zet ik de douche aan en laat ik het water schroeiend heet worden voordat ik mijn tanden poets en mijn haar borstel.

Ik vang een glimp van mezelf op in de spiegel. Zwart haar, zo dik dat ik al meerdere borstels kapot heb gemaakt terwijl ik het probeerde te temmen. Mijn haar valt tot mijn schouderbladen, droog en losjes, geborsteld. Het glinstert. Adrian zei dat hij eerst verliefd op mijn haar was geworden, en daarna pas op de rest van me. Ik neem het hem niet kwalijk – als ik ergens ijdel over ben, dan is het wel mijn haar. Ik gebruik nooit chemische shampoo, ik knip altijd de gespleten einden, doe er conditioner in en borstel het elke avond zoals mijn moeder vroeger altijd deed. Mijn olijkleurige huid is van nature al bruin en kleurt nog bruiner bij het minste beetje zon. Ik ben slank, misschien een beetje te slank, en mijn ribben zijn te zien. Maar ik heb wel buikspieren, wat fijn is, aangezien ik nooit sport. Ik val altijd af als Adrian op reis is. Ik werk twaalf tot achttien uur per dag, zo veel dagen achter elkaar als dokter Wilson me laat werken, en ik vergeet soms te eten, of ik heb er geen tijd voor.

Ik heb geen idee hoelang ik al in de spiegel aan het staren ben. Lang genoeg om de badkamer met stoom te vullen.

Ik blijf lang onder de douche staan nadat ik mijn haar heb gewassen met shampoo en conditioner en mijn huid heb gescrubd. De warmte dringt mijn lichaam binnen, ontspant mijn spieren.

Dan verandert het water van heet in warm, lauwwarm, en ik zet de kraan uit. Ik droog mezelf grotendeels af en gebruik dan mijn *magic wand* om mijn haar tegelijkertijd te borstelen en te drogen: mijn Dyson-föhn. God, dat ding is geweldig. Mijn belachelijk dikke haar zou normaal gesproken nog urenlang nat zijn na het douchen, maar dit ding maakt het droog genoeg om erdoorheen te borstelen en zonder er kletsnat mee naar bed te gaan.

Ik doe geen moeite kleren aan te trekken en stap gewoon naakt in bed, kruip onder de deken. De klok op het nachtkastje geeft de tijd aan. 01:36. Mijn dienst begint om zeven uur.

Er is nog één ding dat ik moet doen voordat ik kan slapen.

Ik bel Adrian. De telefoon gaat precies twee keer over voordat hij opneemt. 'Hé, schat.' Zijn stem klinkt hees van de slaap. 'Hoe was je dag?'

'Lang. Zwaar. We zijn iemand verloren.'

'Shit.' Een verdrietige zucht. 'Morgen weer werken, toch?' Hij heeft op de een of andere manier Lacey ervan overtuigd om hem elke week mijn rooster te mailen. Waarschijnlijk heeft hij haar een gesigneerd boek gegeven. Of drie.

'Ja. Zeven uur.'

'Je had me onderweg naar je werk moeten bellen.'

'Ik moet je 's avonds bellen. Ik moet je stem horen zodat ik kan slapen.'

'Ik weet het.'

'Wat heb jij vandaag gedaan?' vraag ik.

'Het terrein van de Slag bij Yorktown bezocht.' Hij werkt aan een stuk over de Onafhankelijkheidsoorlog, over een roodrok die verliefd wordt op de weduwe van een rebel... een man die hij heeft vermoord. Het boek is nog in de ontwikkelingsfase, zegt hij.

'Heb je veel materiaal verzameld?'

'Eh... Ik denk dat Yorktown later in het verhaal komt. Misschien ga ik eerst naar Lexington en Concord.'

'Wanneer kom je naar huis?'

'Donderdag, misschien vrijdag.'

'Ik mis je.'

Hij zucht diep. 'Ik hou van je, Nadia. Zo veel.'

'Weet ik,' zeg ik, glimlachend.

'Waag het niet om dat tegen mij te zeggen, vrouw.' Hij snuift. 'Ik heb wat liefde nodig.'

Ik steek een hand uit en doe de lamp op het nachtkastje aan. Dan trek ik de telefoon weg van mijn oor en zet ik de camera aan. Op mijn scherm verschijnt een korrelig beeld van Adrian, met een hoteldeken tot zijn borst getrokken, glimlachend naar de telefoon. Ik sla de deken van me af en draai de camera omlaag, om hem mijn naakte lichaam te laten zien. 'Zo genoeg liefde?' mompel ik.

Hij kreunt lachend. 'Ah, shit, Nadia.' Hij zucht. 'Zo mooi. Ik mis je zo erg.'

‘Kom dan naar huis. Dan hoef je me niet te missen, want dan heb je me.’ Ik draai de camera naar mijn gezicht. ‘Kom eerder naar huis, dan neem ik zelfs een dag vrij om je bij me in bed te houden.’

‘Maak er twee dagen van, dan ben ik voor donderdagmiddag thuis.’

Ik lach. ‘Onderhandel je nou met me, Adrian Bell?’

‘Zeker weten.’

Ik lach. ‘Prima. Dan neem ik donderdag én vrijdag vrij, als je donderdag voor de middag thuis bent.’

‘Je hebt een deal, mijn liefste.’ Hij haalt een hand door zijn haar, waardoor hij de al rommelige, blonde lokken nog meer in de war maakt. ‘Maar wees gewaarschuwd, ik laat je tot middernacht niet uit bed. Misschien bind ik je zelfs vast.’

Ik wiebel grijnzend heen en weer. ‘O, bedreig me maar zo veel je wilt.’

Hij wrijft weer door zijn haar en dan zie ik een pleister op zijn arm, aan de binnenkant, dicht bij zijn elleboog.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Wat is wat?’

‘Die pleister. Heb je jezelf bezeerd?’

‘O, dat. Eh, ja, door een tak. Niks ernstigs.’

‘Hm. Maar zo ernstig dat je een pleister nodig had?’

Hij weigert normaal gesproken om pleisters te gebruiken. Meestal maakt hij de wond gewoon schoon met zeep en water, en gebruikt hij daarna huidlijm. Iets wat mij, als verpleegkundige op de ic, gek maakt. Het is dus vreemd om hem met een pleister te zien.

‘O, nou. Mijn toergids stond erop. Ze was zo’n oprecht, lief ding dat ik geen nee kon zeggen. Ze wist niks van de Onafhankelijkheidsoorlog af, die lieverd, maar ze deed wel haar best.’

‘Een oprecht, lief ding, zeg je?’ plaag ik, mijn stem sarcastisch en droog.

‘O, hou op. Ze was iets van zestien en dit was haar eerste baantje. Ik durf te wedden dat ze die baan heeft gekregen omdat haar moeder in de souvenirshop werkt, of zoiets.’ Hij gaapt en dan doe ik hetzelfde.

'Je hebt me je gaap gegeven, klootzak.' Ik lach.
'Werk je morgen nog een dubbele dienst?'
'Alan staat erop dat ik de middag vrij neem. Dus alleen de ochtend.'

'Goede man. Ik moet hem maar een fles whisky of iets sturen.'
'Alan drinkt niet. Stuur hem maar wat dure thee op.'
'O, wat ironisch.' Hij lacht. 'Thee als een cadeau sturen terwijl ik in Boston onderzoek doe naar de Onafhankelijkheidsoorlog.'
Ik wil lachen, maar hou met moeite mijn ogen open. 'Ik bel je morgen.'

'Ik hou van je.' Het is even stil. 'Nadia?'
'Ik hou van je, Adrian.'
'Nadia.'
'Mm-m.'
'Diamanten oorbellen of een ketting met een saffieren hanger?'
'Geen van beide. Alleen jou. Knuffels, kusjes, heel veel seks en jij die lekkere *pour-over*-koffie voor me zet.'
'Nadia.'
'Saffier. De enige diamant die ik heb, is die aan mijn vinger. Die jij daar hebt omgedaan op de dag dat je me ten huwelijk vroeg. Dat is de enige diamant die ik wil.' Ik slaap al, grotendeels. Mijn hoofd heeft de memo nog niet gekregen, want ik mis hem te veel.
'Ik spreek je morgen. Slaap lekker, mijn liefste.'
'Jij ook.'
'Dag.'
'Dag.' Dat wordt gefluisterd, bijna niet te horen.
Ik voel mijn telefoon uit mijn hand glippen en op de vloer vallen, maar ik ben al te ver heen om daarmee te zitten.